

Socialdemokraterne vil derfor indføre velfærdsrettigheder, som skal løfte kvaliteten af vores velfærd. Vi vil bl.a. sikre gratis mad til børnene i daginstitutioner, lektiehjælp i fritidshjem og skolefritidsordninger, behandlingsgaranti for livstruende sygdomme og ret til genoptræning inden for 1 uge efter udskrivning fra sygehuset.

Samtidig vil vi sikre vore pensionister et løft. De dårligt stillede pensionister betaler prisen for den skattelettelse, som regeringen og Dansk Folkeparti vedtog inden jul. Det er uretfærdigt; når de nu igennem et helt liv har passet godt på os, så skal vi også passe godt på dem og sikre, at de får en tryk alderdom, der stadig er fuld af muligheder.

Vi skal heller ikke glemme vores handicappede, vores psykisk syge og vores førtidspensionister. Vores velfærdssamfund skal kendes på den måde, hvorpå vi behandler dem, som har det allersværest, og buldrende fremgang i vores samfund skal også sikre, at livskvaliteten for vores handicappede, psykisk syge og førtidspensionister bliver bedre.

Før folketingsvalget blev regeringens kvalitetsreform slået meget stort op, kan man rolig sige. Der var fine plancher og mange løfter, men efter valget må man nok indrømme, at der er langt fra de meget fine plancher og de store løfter om århundredets reform af den offentlige sektor til denne finanslovs meget, meget spinkle reform. Det er o.k. – der har været et folketingsvalg.

Socialdemokraterne har selvfølgelig et ønske om, at vi forbedrer vores offentlige sektor – intet ligger os nærmere. Vi vil gerne styrke velfærden og sikre, at vores dygtige medarbejdere i den offentlige sektor ikke længere skal tynge af unødigt bureaukrati. Vi tager derfor gerne et ansvar for styrkelsen af kvaliteten i den offentlige sektor, men forudsætningen er, at kvaliteten også forbedres, så det kan ses; at pengene er der og ikke bare er genbrug af tidligere løfter.

Kl. 10:20

Igennem generationer har vi her i Danmark levet af tre ting: uddannelse, uddannelse og atter uddannelse. Der er behov for flere investeringer i vores uddannelser, men også her er der store problemer. For første gang i historien risikerer den nuværende ungdomsgeneration at få en uddannelse på et lavere niveau end vores forældres generation. Alt for mange unge kommer ikke ud af folkeskolen med de rette kundskaber, og alt for mange unge falder fra på vores ung-

domsuddannelser og får ikke en kompetencegivende ungdomsuddannelse. Det er simpelt hen ikke holdbart. Vi lever af uddannelse i det her land. Derfor skal der nu investeres mere i uddannelse, ikke mindre.

Derfor er – hvilket vi også allerede har debatteret i dag – de besparelser, som regeringen har tænkt sig at pålægge uddannelsesområdet, også her en katastrofal fejltagelse. For uanset hvordan det bliver pakket ind – udskydelser, opsparring, og jeg ved snart ikke, hvor mange af disse ord der allerede er blevet brugt her i dag – vil det være en kæp i hjulet for målet om at sikre, at flere unge får en kompetencegivende ungdomsuddannelse.

Set med socialdemokratiske øjne – og vi forstår simpelt hen ikke, at regeringen laver det her – er det jo nu, vi skal investere i uddannelse. Det er nu, vi skal sikre, at vi ikke taber en ungdomsårgang på gulvet. Vi skal have alle med på den fremgang, der skal fastholdes. Derfor er initiativer til at mindske frafaldet i ungdomsuddannelserne meget, meget vigtige for Socialdemokraternes deltagelse i forhandlingerne om finansloven for 2008.

Også på klimaområdet er der problemer. Danmark skal igen vinde førertrøjen i kampen for et bedre klima. Dansk klima- og energipolitik har siden regeringsskiftet været en katastrofe. Ind kom Bjørn Lomborg med fantasifulde forslag om at nedprioritere kampen mod klimaforbedringer. I dag får Bjørn Lomborg stadig millioner af kroner af regeringen. Og på trods af at statsministeren nu, modsat tidligere, er begyndt at mene, at den smeltende inlandsis rent faktisk er et problem, og at Danmark skal have værtskabet for FN's klimatopmøde i 2009, så sker der stadig intet. Der opstilles stort set ikke vindmøller, vindmølleparker er aflyst, og støtten til vedvarende energi er forringet.

I 2006 gik det som bekendt helt galt. Udledningen af CO₂ steg, det samme gjorde vores energiforbrug, mens andelen af vedvarende energi faldt.

Der er behov for en ny klimapolitik, som fremmer vedvarende energi, effektiviserer energiforbruget og satser på kollektiv trafik, så vi kan tage vores del af ansvaret for, at vi får forbedret det globale klima og retter op på den skæve globale udvikling. I den sammenhæng er det beskæmmende at se, at udviklingsbistanden fortsætter på et historisk lavt niveau. Væk synes de at være, avisoverkrifterne og regeringsgrundlagets antydninger af, at regeringen ville